

gen dertil givet Anledning fra Skatyderens Side — har ladet saa lang Tid hengaae, hvorved de paagjældende reelle Skatter ere i den Grad, som Beregningen udviser, accumulerede, medens til samme Tid de Eiendomme, hvorpaa de skulde lignedes, for en stor Deel ere gaaede over i Andres Hænder fra de oprindelige Skattepligtiges, uden at der har været tilstrækkelig Anledning til at betragte Statskassens formeentlige Tilgodehavende som almindelig Skattefranciser. Men i alt Fald vil det vistnok ifølge Billigheds-Hensyn findes utvivlsomt, at der ikke nu bør gjøres Fordring paa hiint Tilgodehavende, udenfor den almindelige Skatte- og Afgifts-Dpkrævning.

ad § 2. Deles det ovenfor opgjorte Total-Beløb af samtlige Skatter, som foreslaaes ophævede, mellem Landdistricterne, Kjøbenhavn og de øvrige Kjøbstæder, efter Folkemængden, ifølge den i 1845 foretagne Folketælling, paa de nævnte 3 Hovedklasser af Skatydende, og sammenlignes hermed det Forhold, hvori benævnte Skatter nu udredes, fremkommer følgende Resultat, naar Bornholms Kjøbstæders Folketal, 8,693 kun regnes for 4,347:

	Folkemængde.	Eigningskat efter Lov-Udkastet.	De ældre specielle Skatter tilsammen.
Landdistricterne . . .	1,073,025 Indb.	458,394 Rbd.	459,444 Rbd.
Kjøbenhavn	126,787 —	54,163 —	53,213 —
De øvrige Kjøbstæder	146,168 —	62,443 —	62,343 —
ialt . .	1,345,980 Indb.	575,000 Rbd.	575,000 Rbd.

Fordelingen af alle de ovennævnte hidtil paa ueensartet Maade lignede Skatters samlede Beløb efter Folkemængden vil altsaa uden i nogen Maade at forrykke det hidtidige Skatteforhold, give en retfærdig, ligelig og let Basis for Skatteberegningen, befrie for unødvendig Detail og derved lette Oversigten over Skattens Beløb.

Efter den Basis, der ved Grundloven er fastsat for Valgret og Valgbarhed til Rigsforsamlingen, er det derhos anseet passende, at Udgifterne ved Rigsdagen ogsaa udskrives paa den her nævnte Maade, og derfor tillægges ovennævnte Sum med det Beløb, hvortil den gennemsnitlig kan calculeres, hvilket for de første Aar upaatvivlelig maa ansættes, ligesom for det første Finantsaar, til 90,000 Rbd. aarlig.

Hvad angaaer Udgifterne ved den i 1848 og 1849 afholdte Rigsdag, da ere de extraordinært afholdte af Statskassen, uden at nogen speciel Repartition i saa Henseende agtes foreslaaet. Det samme gjælder om første Kvartal 1850 og om hvad Rigsdags-Udgiften i Finantsaaret 1850—51 maatte overstige de ovennævnte 90,000 Rbd.

ad § 3 og 4. Ved de her foreslaaede Bestemmelser tilsigtes — idet man saameget som muligt gaaer ud fra den nærværende status quo for de forskellige Slags Hartkorns og Tienders Skattebyrde, at vinde et fast Udgangspunct for fremtidige Ligninger paa Landdistricterne, saa at de kunne iværksættes paa en eensartet og ligelig Maade efter et engang for alle bestemt Forhold, istedetfor at tidligere Fordelingen har været forskjellig for de enkelte Arter af Skatter, uden at det dog har været muligt fuldkommen at opnaae at ramme de enkelte Klasser af Samfundet eller Provindser, netop i det Forhold, hvori de hver især antoges at burde bidrage til det singulære Skatte-Diemed, ifølge deres Interesse derved. Lillige vil ved Ud-kastets Antagelse vindes Lethed i Dpkrævningen af de enkelte Hartkorns- og Tiendeskatter, samt i Beregningen af Indtægten saavel af hver Slags Hartkorn og Tiende, som af alle tilsammen; der opnaaes desuden en under den constitutionelle Forfatning i Særdeleshed ønskelig Lethed i at dele et vist givet Beløb paa Hartkorn og Tiender, hvad der ellers ikke kunde skee uden med Vanskelighed og med nogen Vilkaarlighed, der bliver betænkeligere, jo oftere den maa gjentages, samt endeligen en Overskuelighed i Skattefordelingen og Skatteindtægten, som neppe kan blive bedre, naar man ikke vil sride til en fuldstændig Omordning af det hele directe Skattevæsen, hvilkent, altid vanskeligt og forbunden med mange praktiske Misligheder, under de nærværende Tidsomstændigheder turde være aldeles utilraadeligt.